

**MASOVNA -
ZAVOD NEINSTITUCIONALNE KULTURE**

28. številka glasila

MASINFO

mogtovna

Prvi koraki na Mostovni

Konec novembra smo preživel na Mostovni. Preverili smo klimo in razpoloženje ljudi do te nove pridobitve v Novi Gorici. Glede na razmere smo kar zadovoljni, čeprav bodo pravi pokazatelji prišli šele čez čas. V osmih dneh smo lahko videli tri koncerte, en elektronski večer, gledališko predstavo, fotografsko razstavo, predavanje, video projekcije in štiri tematske glasbene večere. Precej, a ne dovolj. Obogateni z novo izkušnjo lahko načrtujemo izboljšave v sami organizaciji. Upali smo, da bomo že pred koncem leta ponovno odprli naša vrata. Žal nam tako hitro ni uspelo urediti prostorov. Vsekakor načrtujemo začetek rednega programa takoj po Novem letu. Takoj po novem letu bo tudi začela delovati pisarna. Uradne ure bodo objavljene v januarskem Masinfu in na naši spletni strani. Imamo pa že novo telefonsko številko: 330 09 12. Na email naslov zavod@masovna.org nas lahko kontaktirate, informacije in napovedi prireditev pa pošiljajte na naslov info@masovna.org. Tako nam boste olajšali delo, pa še prej boste dobili odgovor.

Pred prihajajočimi prazniki in z njimi povezanim prestopom v naslednje leto vam in sebi želimo čimbolj pogosto srečevanje na Mostovni, po možnosti čimmanj podobni gradbišču in čimbolj polni pozitivne ustvarjalne in družabne energije. Da se niti ne silimo z ostalimi željami, ki vam jih bodo privoščili drugi.

Masinfo - glasilo Zavoda Masovna
Vpis v Evidenco javnih glasil št. 1718
Glavni in odgovorni urednik: Marko Rusjan
Tehnično urejanje: Simon Markič

Prispevke v tej številki so pripravili Andrej Jelen, minor001, Neža Kodrič in Marko Rusjan
Naslovnica in ostale fotografije: David

Izid glasila omogoča MO Nova Gorica
Tisk: Tiskarna ZIP Solkan, naklada: 2.500 izvodov
Nova Gorica, december 2002

Prispevke, obvestila in komentarje za naslednjo številko pošljite na elektronski naslov zavod@masovna.org ali na Zavod Masovna, p.p.1, 5000 Nova Gorica, ter na tel. št. 05 330 0912 ali 040 631-073.

Masinfo na internetu: <http://www.masovna.org/masinfo>

Nasilje, kriminal kot akumulacija kapitala z drugimi sredstvi in vzpostavljanje reda kot politična točka

Spoznavanje nasilja je možno na dva načina: posredno preko teoretskih razprav, množičnih medijev in govoric, neposredno pa preko fizičnega stika v realnem življenju. Način, kako smo nasilje spoznali, nas tudi postavi v odnos do samega problema. (Ob tem se že vnaprej ograjujem od vzpostavitve pojma nasilja kot nespremenljive substance. Pojem uporabljam kot opis fizičnega reševanja določenega konflikta in ob tem zanemarim (sicer nezamisljivo) strukturno nasilje.) Ko zagledaš kri, se ne sprašuješ po socialnih in psiholoških vzrokih telesne poškodbe. Želja po maščevanju ali vsaj preprečevanju nadaljnjih podobnih dejanj je v prvem planu. Prav tako iskanje vzrokov ne pomeni opravičevanje dejanj. Bolj kot je navidezno brezumno nasilje (in kot tako brez vzroka), bolj nas morajo zanimati korenine tega problema, v kolikor naj bi bila rešitev vsaj zasilna. Ulično nasilje, ko določena skupina mlajših moških obračuna z vrstnikom, bolj ali manj naključno, je predmet razprav in hude krvi (seveda tudi prelite) tudi v Novi Gorici.

Najprej nas mora skrbeti porast uličnega nasilja. Ker se skozi čas, stopnja nasilja razlikuje, lahko sklepamo, da nanj vplivajo družbene razmere. Desna kritika išče krivdo v izginjanju starih vrednot, v razpadu družine, v izgubi Boga, v pomanjkanju discipline in reda. Leva kritika najde krivdo v uničenih medsebojnih odnosih, surovi tekmovalnosti kapitalističnega sistema in marginalizaciji družbenih slojev, ki se z nasiljem in kriminalom poskušajo ločiti od roba družbe. Ne glede na različne vzroke pa je posledica ena. Kruta, realna, grozeča. In kot taka terja reakcijo skupnosti. In to je pozitivna stran tega pojava. Opozarja nas, da ni vse v redu okoli nas. Da se ne moremo skriti v varen kotiček in si misliti, da se nas zunanji svet ne tiče. Reakcija pa mora biti hitra in odločna, drugače postanemo tudi sami ogroženi. In ogroža nas ne samo zunanja nevarnost, ampak predvsem nevarnost naše pasivnosti in prepuščanja se toku dogajanja. Ko ne določamo več dogodkov, ampak oni nas. (Podobna zgodbica kot pri ideji o nadvladi trga nad delovanjem ljudi.) Problema uličnega nasilja in neredov se okolja različno lotevajo. Ideja o mestnem redarstvu je že precej stara. Opravljali naj bi funkcijo ptičjih strašil, saj bi njihova pooblastila bila še manjša od policijskih. S svojo uniformirano pojavo naj bi odganjali potencialne nasilneže. Že sedaj lahko predvidevam, da se bi delovanje mestnega redarstva omejilo na mestni center, nasilne skupine pa bi se zadrževale v ostalih delih mesta. Dajati večja pooblastila policiji ne bi bilo pametno, saj so tudi policisti samo ljudje s svojimi problemi, kompleksi in stresom. V ZDA so v osemdesetih letih začeli ustanavljati sosedске straže (»Neighborhood Watch«), v okviru katerih so lokalni prebivalci patrolirali po svojih soseskah. S tem naj bi sami poskrbeli za varnost. Zadeva se ni ravno najbolje obnesla. Sosedске straže so se pojavile predvsem tam, kjer je bilo najbolj varno. In ne tam, kjer bi bile najbolj potrebne. Kamere na ulici so tudi za pozabit. Res si ne želim vsakodnevno nastopati v Velikem bratu. Sploh pa ne bi dal moji varnosti prednost pred mojo zasebnostjo in svobodo. Svobodi se je veliko lažje odreči kot pa si jo priboriti. Delna uspešnost in neuspešnost preventivnih ukrepov proti kriminaliteti in nasilju nas sili v iskanje dolgoročnih rešitev. Radikalne rešitve zahtevajo reševanje pri koreninah. Korenine

kriminalitete so razvejane in na prvi pogled nepregledne. Hranijo se tako z željami po uspehu in uveljavitvi v družbi (komur iz različnih vzrokov niso dana dovoljena sredstva), kot iz psihičnih travm družbe pritiska. Hrbtna plat tekmovalnosti kapitalistične družbe je prav njena najvulgarnejša in zgodovinsko morda celo predkapitalistična manifestacija: drobni kriminal in nasilništvo. Zato je iskanje rešitev uničenje generatorjev kriminalitete, realno obstoječih pogojev. Če hočemo psihično zdrave posameznike, ki ne bodo takoj posegli po železnih kolih, potrebujemo psihično zdravo družbo, kjer ni zapostavljenih, kjer je solidarnost pred tekmovalnostjo, kjer ni Kraljev na Betajnovi. Stopnja nasilja se je povečala s spremembami v družbi, dejmo jo znižati z drugačnimi spremembami. Več policije na ulicah ni samo preventiva zoper posamezne nasilne izpade, ampak tudi vaja zoper nasprotnike obstoječega stanja. Naši čuvaji so hkrati tudi čuvaji stanja, ki omogoča razmah brezumnega nasilja. V končni fazi je človek varen le, če je priden ubogljiv delavec, ki ne hodi na demonstracije in se zvečer ne zadržuje zunaj svojega toplega domka. Tako je vsaj varen / varna pred enim in drugimi, pa še na onem svetu je garantirano plačilo. Občutek varnosti določa nekonfliktno osebo.

Odgovor na nasilje je lahko samoobramben, celo nujen je. Tu je sentimentalnost odveč. Vendar mora hkrati potekati tudi proces boja proti vzroku nasilja, vzroku, ki sem jih skiciral zgoraj. V nasprotnem primeru se nasilje le vedno znova ponavlja.

Marko Rusjan

Čemu človek?

Vedno znova se v človeški zavesti na osebni in skupinski ravni pojavlja eno in isto bivanjsko vprašanje: Zakaj smo na svetu? Kakšen je namen našega bivanja? Histerijo iskanja smisla v posmrtnem življenju je zahodna civilizacija nekako že prerasla, zato pa je ponekod še vedno izredno živa in sili posameznike v suicidna in izredno negativno nastrojena dejanja. Pa tudi naš svet, ki ponuja rešitev le na individualni ravni, v stilu človek kot mehanizem za zadovoljevanje lastnih potreb in nas zato postavlja v vlogo sužnjev hrane, seksa in denarja, ni ravno idila, saj sicer ne bi podmladek, nosilec prihodnosti, tako vneto iskal izhod v drogi. Namembnost človeške vrste namreč ni le v ohranjanju posamezniku lastnega obstoja, temveč tudi v ohranjanju stabilnosti v širših sistemih (Kleiberjev zakon), kot so družba in okolje. Premalo je poudarka na ekološki misli in delovanju, ki nam bo omogočilo odpraviti okolju škodljive posege, ki jih opravičujemo s pretiranim antropocentrizmom. Toda tu je še vedno velika vrednost homo sapiensa, ki mu je kot edinemu na našem planetu mogoče obvarovati Zemljo pred nevarnostjo, ki nam preti iz vesolja. To so ogromne skale - asteroidi, ki kdaj pa kdaj padejo nanjo. Saj večinoma so za nas le poletni utrinki, ki izpolnjujejo želje, toda leta 1907 je ena taka malo večja uničila v Sibiriji ozemlje, veliko kot Slovenija, in pred približno 65timi milijoni let, v času dinozavrov, je ena še precej večja skoraj popolnoma uničila ravnotežje živosti na Zemlji. Predstavljajte si, da pade asteroid na gosto poseljeno in industrializirano področje. Katastrofa! Dolgo je trajalo, da si je naš planet po eni taki opomogel in sedaj je človek tisti, ki ima namesto dinozavrov vodilno vlogo na njem. Zakaj se ne bi začeli dojemati kot neke vrste zemeljski levkociti, njena varnostna služba? Ravno tako kot človek je tudi Zemlja organizem, ki zna ustvarjati protitelesca in raje sem levkocit, kot pa da bi sebe in svojo vrsto dojemala kot bolezen, kot rakasto tkivo na zemeljski površini. V doslednem iskanju pozitivnega se nam tako lahko atomsko orožje pokaže kot sredstvo za razstrelitev teh orjakov in ne več le kot orožje za množično uničevanje. Imamo tudi še eno bolj pacifistično alternativo tj. da asteroid pobarvamo na strani proti Soncu črno in njegova tirnica se bo ukrivila proti Soncu, zaradi fizikalnih zakonov, ki pri tem delujejo, saj črna barva vpija toploto. Oziroma lahko asteroid pobarvamo belo, s čimer bomo dosegli nasprotni efekt tj. oddaljevanje od Sonca. V obeh primerih gre za to, da asteroidu preprečimo križanje njegove poti z zemeljsko (glej Sobotno prilogo 29.06.02, Asteroidi ogrožajo zemljo - Nekoč bo treščilo, Financial Times, London).

Nehajmo se že kregati in pobijati med seboj! Stopimo raje složno pod zastavo koristnega udejstvovanja pri ohranitvi življenju tako naklonjenega planeta kot je naša modra Zemlja.

Neža Kodrič

Psihoanalni triler
alias

Manifest minornosti

ko naenkrat z mislimi dosežeš nivo, ki si ga vedno želel, se ti naenkrat zdi, da si na vrhu; da misliš pomembne/velike/zgodovinske misli – medtem pa zadet prdiš v foteLj, ki te noče poslušati. to je preveč – preveč Lastnih misli o sebi. opaja te tisti kurčev občutek moči – tisti občutek, ki ga drugi ljudje iščejo v drogah, moraLi in plitvih načelih. občutek moči/pomembnosti je najmočnejša droga – sicer pa vsakega daje kanček samoLjubja. diLema – aLi naj verjamem Lastnim instinktom postsapiensa, ki vpijejo, kričijo in tržejo neznosno Lahkost bivanja z boLečino neskončnosti. neskončnost namreč ni neskončno poLežavanje na neskončni plaži z neskončno zaLogo hLadnih martinijev na neskončno sobotno popoLdne. ne - neskončnost je boLečina, tista ki krepí duha, ga spodbuja, da bi našel tisto misel, ki ga bo odrešila mesa fizike. tista misel pa neopazno ždi v harmoniji vsega kar je – v vseh dimenzijah in velikostih vesolja realnosti resničnosti in to – ampak resnična diLema ni to, ampak to, če si resnično želiš biti brezčasen/ezoteričen/mističen/odsoten/minoren, tako da piLiš robove percepcije do meja znosnega/realnega/normaLnega, ker hočeš več, ker hočeš vse, ker hočeš zdaj. a ne gre; tavaš v dreku povprečja, majhnih ljudi in majhnih skrbi, ki pa vseeno mislijo o sebi, da so najpomembnejši, a nihče od teh, si ne upa pogledati smrti v oči. njihovi bogovi so jim izžgali pogled in zapacali podobo resnice/resničnosti, v zameno za nekakšno večnost brez boLečine. njihovi učitelji tržijo žival v čLoveku, atavizme in strahove, ki jih evolucija še ni imeLa časa izbrisati. ampak... saj smo ljudje, saj smo nekaj več – imamo hiše, avtomobile, infrastrukturo, rock'n'roll zvezdnice, znamenite zgodovinske ruševine in sLadoLed. a ni vse to dokaz, da so nekatera nakLjučja več vredna od ostalih – da je neskončno nakLjučje čudež in ta čudež sem prav jaz in vse vesolje zre vame oz. iz mene, iz mojih oči gLedata kozmos in kaos, večnost in trenutek – ko jaz umrem, nihče več ne bo skozi svoje oči videl mojega življenja, pa čeprav sem bil kar naprej v dreku. ja, moje življenje je najpomembnejše, saj sem opica z možgani, s sposobnostjo mišljenja in razumom za katerega ne obstaja dovolj dolge večnosti in dovolj visoke, široke in dolge neskončnosti, kamor naj bi se iztegnil moj razum mutiran v dušo. jebat ga – cinizem hrani ironijo, ironija hrani sarkazem, sarkazem hrani nihiLizem, nihiLizem hrani razum, razum hrani kaos, neskončno kozmično urejenost vsega na 4 decimaLke natančno, saj - pomemben ni nihče – na vrhu ni nihče – center ni nihče - cilj ni nihče.

minor001@email.si

Zelena luč

Zelena luč bo rubrika, namenjena tvojim neumnostim za vse. Ker pa beseda 'neumnost' spada bolj v starševski besednjak, me naš prvi mislec Pablo popravi: »To ni neumno, to je nemogoče.« O čem bomo torej pisali?

Zakaj Zelena luč, ali kaj bo zelena luč spustila na papir? Vse, kar je široko. Česa ne? Vse, kar je globoko. Naj malce pojasnim: Pravijo, da se moraš poglobiti, če hočeš kaj vedeti, razumeti, če hočeš sploh rešiti svoje vsakodnevne težave. Če ilustriram: Predstavljajte si rdečeličnega fanta, trdno stoječega med regratovimi lučkami z lopato v roki sredi zelenega travnika. Začne... kot naš drugi mislec Andrej: »Iščem, brskam, kopljem, poglobljam se. Nič. Tema. V luknji sem.« Zagrenjen ne odneha. Zaklad mora biti nekje tam spodaj! Koplje dalje. Že zelo globoko je. Sam je... »Našel sem zaklad!« zakriči prijateljem na robu luknje. A nihče noče dol. »Nihče me ne razume,« obupano mrmra. Želi si, da bi videli na lastne oči. Prijatelji pa ga na nek način razumejo. Zaupajo mu, da je luknja res temna... Tu in tam se najde kdo, ki mu verjame, da je v luknji res nekaj svetlega. V dveh kopljeta hitreje in luknja se hitreje pogloblja. Včasih se spreta, ker hoče vsak svoj rov. Tedaj zbereta razum in se prilagodita za skupne interese. Obup se tako potencira z osnovo dva. A začuda jima daje zanos, nekaj samo svojega imata: trpljenje... Lahko pa se zgodi čudež in spet upanja polni fant spozna, da več glav več ve. Takrat je težko, luknja je zares globoka. Plezanje pa je naporenje od kopanja. K sreči, da ga na robu čakajo prijatelji... Globoki ljudje imajo eno prednost, ki ni zanemarljiva. Poznajo veliko lukenj. Sami so jih skopali. Zato po nerodnosti ne omahnejo v luknjo poznanega rudarja. Seveda pa morajo vedno imeti pri roki vodnik.

»Ženska sama je ena luknja.« (Pablo) Počasi, brez užaljene vzkipljivosti. Pablo je šovinist! bi se zadrli. Ne ni. Poznam ga. Pablo je širok človek, ki pa včasih zaide globoko, kot mi vsi. Ampak, ta je široka. Izjave ne bom komentiral, vzel jo bom kot dejstvo in pretirano posplošeno nadaljeval. Ženske obvladujejo svet! Moški še nikoli ni bil tako občutljiv in razumevajoč za ženske težave, ali drugače: tako globok. Tako je dandanes na svetu preveč globokih ljudi, ki za vse težave zmeraj najdejo vzrok. Če pa se jim sčasoma zdijo vzroki plitvi, jih še poglobijo. Pripravljeni so iti globini do konca. Usodo vzamejo v svoje roke. Ampak ne samo, da je globina neskončna, globine je konec, ko prenehaš s kopanjem. Nekateri so celo tako brezkompromisni, da svojo globino unovčijo kot božjo nalogo. Takrat se godijo nečloveške stvari. Temu nasprotujem, zato si drznem politizirati: Vladajoče elite so globoke! Globalizacija je globoka! Naredimo jo široko! Za vse! Ker »vse, kar ni skupno, je resnično kot ptičje strašilo.« (Andrej)

Višine tu z razlogom ne umestim. Ta je povezana bolj z drogami in božanstvi, ki te po blaženosti hitro pahnejo spet v luknjo. Logično. Višina in globina sta na isti vertikalni osi. Mogoče sem tu in tam zašel v globino, moral sem razložiti... Sedaj pa tvoja širina. Vsi smo genialci širine. Tudi ti. Kako jo prepoznaš? To je spoznanje, ki te navdihuje, in po kateri nimaš ego-tripa. To je veselje, ki združuje. To ni egoistična šala. Piši na diktatorsirine@email.si in pomni: ni potrebno biti globok, da si širok.

Če menite, da je moja vizija malce naivna, imate prav. Če pa vas to moti, spoštujem vašo globino. Zaželjene so kritike, a ne globoke. To bo pa težko, in sicer nemogoče.

V hrepenenju po neskončni širini vas vabi aktivist za širino v vlogi Diktatorja širine

Če si dober človek, ni nujno, da imaš partnerja, tako kot če si diplomiran, ni nujno, da dobiš službo.

Mišel

A niso Fužine kot eno zdravilišče?

Mojca

Hudič z jointom je sumničav.

Prijatelj Veverice

Veselite se

Ko kadimo,

si težko sledimo.

Zato se veselimo,

ko se dobimo.

Prijatelj Veverice

Veverica je razvita žival.

Katja sama o sebi

To ni žalitev, to ima širok pomen v drugem svetu.

Jazbec

Ti si veverica, ne jazbec.

Lena

Sreča je, da je ne moreš ujeti.

Andrej

MREŽA POEZIJE

PESNIK JE VRTNAR TIŠINE.

Boris A. Novak, Definicije

PROSTOR

potrebujem prostor
da se udejestvujem
potrebujem prostor
da se usklajujem
potrebujem prostor
da se samozadovoljujem
T.Vrečar, Punk še ni hin

ODLOČITEV

V meni dirja nemir,
prepir.
Sončni žarek zdrsne skozi lino,
ubije še zadnji krik.
Klik,
počasi bo treba narediti premik.
Katarina

NASMEH BO REŠIL SVET

Življenje je kakor neodkrita pot.

Kaj te čaka vse na naslednjem koraku...

nikoli ne veš.

Življenje je nenehno presenečenje,

nikoli ga ne napišeš do konca...

prej ali slej se vrneš v izziv iz kakšne paralelne dimenzije...

druge strani ogledala...

Preko vrat časa in prostora...

spet pod to sonce...luno...zvezde...

Pod to modro nebo.

M.Juh, Utrinki iz dežele sanj

NULA

V petek zvečer grem v nulo.

Ups pomota!

Ne, tebe ni zraven.

Odpira se mi pogled v neznano

in padam.

Šele zdaj vem, da je bila napaka.

Ne, tebe ni zraven.

McError

TRIPTIH

LJUDSKA FRONTA

OBLAST TEŽI

VLAK HITI

VETER MRZLI

OČI SOLZI

BLAŽEN TRENUTEK

TVOJE BESEDE

SLADKE UJEDE

VELIKE KRASTAČE

POLULANE HLAČE

RIBICA

»Dovoli,« je rekla oceanska riba drugi ribi, »starejša si in bolj izkušena kot jaz in mi boš morda lahko pomagala. Povej mi: kje lahko najdem reč, ki ji pravijo ocean? Povsod ga iščem, a zaman.«

»Ocean je prav to, v čemer zdaj plavaš,« je rekla starejša riba.

»O, tole? Pa saj je samo voda. Jaz pa iščem ocean,« je rekla mlajša riba. Bila je zelo razočarana in je odplavala naprej, da bi iskala še drugod.

Ribica, nehaj iskati. Ni več kaj iskati. Samo obmiruj, odpri oči in glej. Ne moreš zgrešiti.

A.de Mello, Ptičja pesem

CIKLUS VEČNOSTI

BELA IDILA

SLADKA GOMILA

PROPADLA VALETA

BELA TETA

M.Klavora, Feniks

KJE JE TU POEZIJA?

Na klopci ali v lekarni?

Kol zatlači si v rit,
da špik pogledal
ti bo skozi grlo.

Če preživiš dva dni

bo Turek vesel.

Junk

Techno dekle za
techno fanta.
Srebrne ustnice
za silicijeve možgane,
ker so prejšnje požrli
amfetamini.
Nataša G.

HVALA TI SONCE, DA SE NE RAZPOČIŠ OD JEZE NAD OTROČJIM RODOM, KI MU OMOGOČAŠ ŽIVLJENJE. ŠE VEDNO, KLJUB VSEMU.

V soboto, 21.12. ob 19h bo na Mostovni predavanje Tomaža Trplana: **Rehabilitacija politike - libertarni municipalizem Murraya Bookchina**

Predavanje je zadnje v ciklu predavanj "Lahko nekaj vprašam?". Odpadla predavanja bodo najverjetneje prestavljena v prvo polletje prihajajočega leta.

Več o predavanju in predavatelju:

Predavanje skuša čimbolj celovito predstaviti in kritično osvetliti enega izmed poskusov teoretične zastavitve participatorne demokracije, političnega sistema, ki si prispeva v čim večji meri vključiti vse člane/članice skupnosti Libertarni municipalizem Murraya Bookchina je poskus konceptualizacije teorije transformacije obstoječe tržne družbe (ne zgolj tržne ekonomije) v ekotopijo, svobodno ekološko družbo.

Transformativni potencial pripisuje Bookchin obuditi neposredne demokracije, konfederalnemu povezovanju skupnosti humanih razsežnosti, ponovni vzpostavitvi politike kot obče človeške dejavnosti ter ekonomiji, ki je pod nadzorom celotne skupnosti (in ne pod nadzorom lastnikov ali delavcev). Libertarni municipalizem predstavlja transformativni, skorajda programatski del širše Bookchinove socialne ekologije, ki jo lahko štejemo za eno temeljnih teorij radikalne zelene misli. Teorijo libertarnega municipalizma predavanje sooča z nekaterimi sorodnimi interpretacijami koncepta demokracije in izpeljavami (npr. demarhijo).

Tomaž Trplan (1974) je leta 1998 diplomiral iz sociologije na temo "Radikalna ekološka misel" na Fakulteti za družbene vede. Trenutno je podiplomski študent Antropologije vsakdanjega življenja na ISH-ju. Sodeluje z Mirovnim inštitutom kot koordinator Skupine za spremljanje nestrpnosti in član izvršnega odbora Delavsko - punkerske univerze. Tomaž Trplan je prisoten pri projektu Metelkova mesta od vsega začetka, od leta 1993. Od leta 1998 deluje na projektu Škratova čitalnice na Metelkovi s katero upravlja KUD Anarhiv. Soureja časopis Svojtok.

Bar Galerija, Nova Gorica

21.-29.12. Clubbing, praznične zabave

27.12. Brizani All Stars Project

28.12. DJ Filip

MC Podlaga, Sežana

10.01. ob 20h predavanje z diapozitivi Tomaž Kumer: Berlin

11.01. ob 22h Traffic Religion (Nova Gorica)

17.01. dijaški vikend s koncertom

24.01. od 16h do 19:30 Dnevi radovednosti (KIBLA – Maribor): računalniške delavnice

ob 20h predavanje z diapozitivi Tomaž Humar: Indija

25.01. ob 22h Žoambo Žoet Workestra predstavlja novo ploščo "Svakoga dana u svakom pogledu sve manje nazadujem", CD-R pečenko z etiketo Domači posnjtki.

31.01. ob 22h koncert: Vialka show (Francija-Kanada) - progressive rock koncert/šov

KAK Unterhund, Ormož

04.01. The 4 Sivits - hard core - Nemčija

17.01. Prilično prazni - punk iz Beograda

Lokalspatriot, Novo Mesto

27.12. ob 22h Illegal Kru – prednovoletni večer elektronske

glasbe: DJ Jon – Z, DJ Plankton, DJ Markoman, DJ Hose, N'Toko

31.12. Novoletno silvestrovanje z legendarno rock skupino Oko

Mladinski kulturni klub, Črnomelj

21.12. ob 22.00: Ras aboulagum crew; dub reggae z gostujočimi D.J.-ji.

28.12. ob 22.00: D.J. Yurla; drum'n'bass - electro night.

Orlek igrajo 30.12. v Zagorju - Šotor, ob 22. uri, zacne se ob 19. uri, skupaj s skupinami Big band Zagorje, Nemo, Afera in Tabu, ter 31.12. v Ljubljani - Kongresni trg, Silvestrovanje.

31.12., Hale Golovec Celje- **Esc-Ctrl. Ministry of imagination,**

Masovna

p.p.1

5000 Nova Gorica

POŠTNA PLAČANA PRI
POŠTI 5101 NOVA GORICA

TISKOVINA